

Spectacol „coupé” în continuare

antracte

Sala mică a teatrului din bulevardul Magheru își continuă ciclul de spectacole coupé, inaugurat în urmă cu câțiva ani, cu un alt triptic de piese într-un act.

Vacanța visată de Marcel Mithois, *Telefonul* de Mario Fratti și *Portretul unei madone* de Tennessee Williams reunite pe același afiș cu supratitlul „Femei singure” evocă, cu rezultate artistice înegale, câteva destine diferite. Trei succinte medalioane, trei universuri spirituale ce capătă contururi prin intermediul unor confesiuni pornite dintr-o firească nevoie de comunicare, de clarificare a unor conștiințe tulburate de faptul că nu au găsit răspunsuri la întrebări aparent elementare. Două din eroinele acestor schițe dramatice sînt, așa cum se recomandă singure sau cum le recomandă autorii, fete bătrîne care au tinjit toată viața după o mîngiere, după o fărîmă de fericire. Eroina piesei lui Tennessee Williams e mutilată sufletește în urma unei împrejurări nefericite, pe care nu a avut tăria s-o înfrunte. Cu mintea rătăcită ea trăiește, în afara lumii, în afara timpului, într-o lume imaginară. Ceva mai tinără, eroina lui Mithois mai păstrează încă o șansă la fericire, la împlinire, mai are resurse cu o vigoare încă nealterată. Bătrîna din piesa *Telefonul* de Mario Fratti a avut un destin întrucitva diferit de al acestora, a cunoscut dragostea, bucuria unui cămin. Rînd pe rînd a fost însă părăsită de soț și de cei cinci copii căroro le-a dat viață. De ani de zile supraviețuiește într-o singurătate niciodată întreruptă.

În montarea lui Ion Olteanu, analiza psihologică cîștigă prin simplitatea expunerii dramatice, prin tonul de confesiune directă, sinceră, prin evitarea accentelor patetice.

Din punct de vedere dramatic, cel mai încheat dintre momente mi s-a părut *Portretul unei madone*. Aici apar alături

de o maladivă obsesie erotică câteva acorduri autentic tragice. Decorul (semnat de Mircea Marosin) reconstituie lapidar o atmosferă ușor stranie. Un interior peste care timpul parcă a încremenit. Un fel de relievar, ce respiră o tristete dureroasă. Un fotoliu cu tapiteria zdrențuită, cu arcurile desprinse, un morman de reviste și ziare vechi, mototolite, aduse parcă de o maree nevăzută. Un patefon ruginit, singura legătură cu trecutul. În acest apartament sordid sălăsluiește Lucreția Collins, confundind anotimpurile, anii, erele, pe cei dispăruți cu cei vii și, într-un simulacru de viață, apărîndu-și virtutea în fața unor seducători imaginari. Gilda Marinescu schitează inteligent, sensibil, cu foarte multă înțelegere psihologică portretul acestui per-

Liliana Tomescu (Ea) în „Vacanța visată” de Marcel Mithois

Maria Gheorghiu-Săniulea (Emma) în „Telefonul” de Mario Fratti

Gilda Marinescu (Miss Collins) în „Portretul unei madone” de Tennessee Williams

sonaj. Amețeala și crispările simptomatice bolii, indignările de o clipă, trecerile subite de la euforie la tristețe, de la zîmbet la lacrimi, se înlanțuie firesc în nefirescul lor. Durerea vie, atunci cînd e săgetată de amintirea, de astă dată reală, a nefericirii ei îi reaprinde pentru cîteva clipe luciditatea. Aici povestirea e încărcată de o tristețe grea. Episodul de viață care a declanșat rătăcirea minții se reflectă cu spaimă în ochii ei, ce exprimă rînd pe rînd o succesiune de stări sufletești contradictorii.

Eroina piesei lui Mithois, în interpretarea Lilianei Tomescu, apare ușor ridicolă în încercarea de a fi cînd dezinvoltă, cînd cuceritoare. Intenția inițială de a cîștiga simpatia celor doi bătrîni surzi se transformă imperceptibil într-un apel patetic la compasiune, la înțelegere. Zîmbetul în falset, încercarea de a brava tristețea alternează cu sinceritatea, cu recunoașterea umilită, dar nu fără o anume padoare a adevărului existenței sale. Textul nu evită banalitatea unor locuri comune ca tristețea decorului citadin, monotonia sufocantă a unor zile ce se succed într-o trudă ce nu se sfîrșește, sentimentul inutilității, tristețea duminicilor goale, etc. Interpreta izbuteste să treacă ușor peste aceste banalități și nu caută să descopere valori de aforism, acolo unde nu există.

În prea lungul monolog din *Telefonul*, Maria Gheorghiu-Săniulea a parcurs conștiincios un rol dificil prin încărcătura totuși prea melodramatică.

Ilie Rusu